

Zámek – Felberova 1/2, Liberec

Akreditace
8³⁰ – 20⁰⁰

**Game Zone & Brainz VR Cinema,
Škola animace, Festival café**
9⁰⁰ – 18⁰⁰

Festivalový deník

Festivalový deník vydává a tiskne Anifilm jako příležitostnou tiskovinu k festivalu Anifilm 2023.

Redakce Malvína Balvínová,
Natálie Kozáková, Tomáš Hubáček
Překlady Lukáš Wicha
Design Jan Šimsa

Výstavy a instalace

Kódži Jamamura: Čtyři oka mžiky
Oblastní Galerie Liberec
10⁰⁰ – 17⁰⁰

Filip Pošivač: Anifilm 2023
Zámek – Foyer
8³⁰ – 18⁰⁰

IOGI: 11 příběhů ze života každodenního Japonska
Zámek – Redernovské křídlo
8³⁰ – 18⁰⁰

VR instalace Tmání
Palác Liebieg
10⁰⁰ – 18⁰⁰

Festivalové partnerské podniky

Gastro nebe v Liberci! Představujeme výběr spřátelených festivalových podniků. Po předložení platné festivalové akreditace získáte bonus nebo slevu na vybraný sortiment – káva, sladké, hlavní jídlo, koktejly, pivo a další. Vyražte do ulic ochutnávat!

Festivalový deník Pátek — 5. 5. 2023

Piplavá a často osamělá práce

Se Zdeňkem Junkem o amatérské animaci

Jaké byly Vaše první zkušenosti s amatérským filmem?

Od malička jsem měl mánií všechno zaznamenávat, kreslil jsem a fotil. Měl jsem rád kreslené vtipy a už od svých jedenácti let jsem si vystřihoval a nalepoval do sešitu ty od Jiránka, Kantorka, Vyčítala a Renčina. Už v šesté třídě jsem měl fotokomoru, později jsem se stal členem fotoklubu a Svazu českých fotografů. Kreslil jsem karikatury spolužáků a učitelů ale vždycky mě lákalo, že by se to mohlo hýbat. Kamarád měl kameru Admira a točili jsme spolu hranou grotesku, kterou jsme sice nedokončili, ale pořád někde mám její kousky, scénář a storyboard. V prváku na gymnáziu jsem si koupil první kameru, ruský Quartz, který měl pevný objektiv a dvě předsádky a začal jsem točit, mimo jiné i první animované filmy. Z průpisníku jsem vytrhal ty listy s linkami a začal jsem na ty čisté kreslit fáze pohybu figurek. Sešit jsem pak ukotvil pod kameru, tu jsem dal na stojan a snímal jsem. Bylo to vlastně jednodušší, než kreslit na samostatné listy.

Kde jste se učil animovat? Četl jste nějaké příručky, nebo šlo o cestu vlastního poznávání?

Začínal jsem jako úplný samouk. Když jsem dělal první kreslenou barevnou animaci do filmu *Hrdinové strakonického nebe* v roce 1976, tak jsem přišel na to, že pohyby musím fázovat rozumněji. Při těch osmnácti

snímčích za sekundu jsem ze začátku dělal ty pohyby rychle a snímal jsem každý obrázek zvlášť, až postupně jsem se dopracovával k tomu, že některá fáze se může nasnímat dvakrát nebo třikrát. Cvičil jsem si ho o to, že jsem daný pohyb udělal třeba pětkrát před zrcadlem, stopnul jsem si čas, vydělal a věděl jsem, kolik framů bude ten pohyb vyžadovat. Díky tomu se ta animace začala podobat animovaným filmům, které jsem měl rád. Sledoval jsem je na německé televizi, která se v Horažďovicích dala naladit. Disney se mi zdál až moc vumělkovaný, radši jsem měl klasickou 2D animaci, takzvané cartoons. Nejvíce mě zaujaly filmy studia Hanna-Barbera jako *Pes Filipes*, *Méda Běda*, *Pišta a Fišta* a tak dále, u kterých jsem odkoukal tu animaci. Ona vypadá, že je jednoduchá, protože se tam šetří zbytečně prokládanými fázemi.

Animovat jste začal při studiu na vysoké škole, jaký obor jste studoval?

Studoval jsem na ČVUT konstrukci letadel do roku 1981. Při studiu jsem udělal první animovaný film, který nebyl na ty sešitové průsvitky, ale na celofány, a jmenoval se *Krmte myši*. Kreslený byl tuší, vymalovaný latexovými barvami a zúčastnil jsem se s ním soutěže Minutafilm v Chebu, kde jsem dostal druhou cenu, Stříbrnou kameru. Z dnešního hlediska se mi ten film zdá až moc agitační, protože je o šetření potravinami, a i ten zvuk je tam trochu přepísknutý.

Nevěděl jsem v tu dobu, jak vypadají jiné amatérské filmy a snažil jsem se odlišit od komerce. Na základě získaných zkušeností jsem udělal film *Jak dělíme lidi*, který jsem kreslil na ten průpisník fixem. Ztížil jsem si ho o to, že jsem v něm opakoval framy – překreslil jsem stejný obrázek znovu, on byl mírně odlišný, a tak i když se postavička nehýbala, tak ta animace jakoby „dýchala“. To se mi líbilo třeba ve filmech Koutského a dalších. *Jak dělíme lidi* jsem dokončil ještě na vysoké škole a vyhrál jsem s ním tu chebskou soutěž Minutafilm. Tehdy mi

Foto: Tomáš Hubáček

Tipy na dnešní den

Nic víc než audiovizuální poezie
19³⁰ → Severočeské muzeum

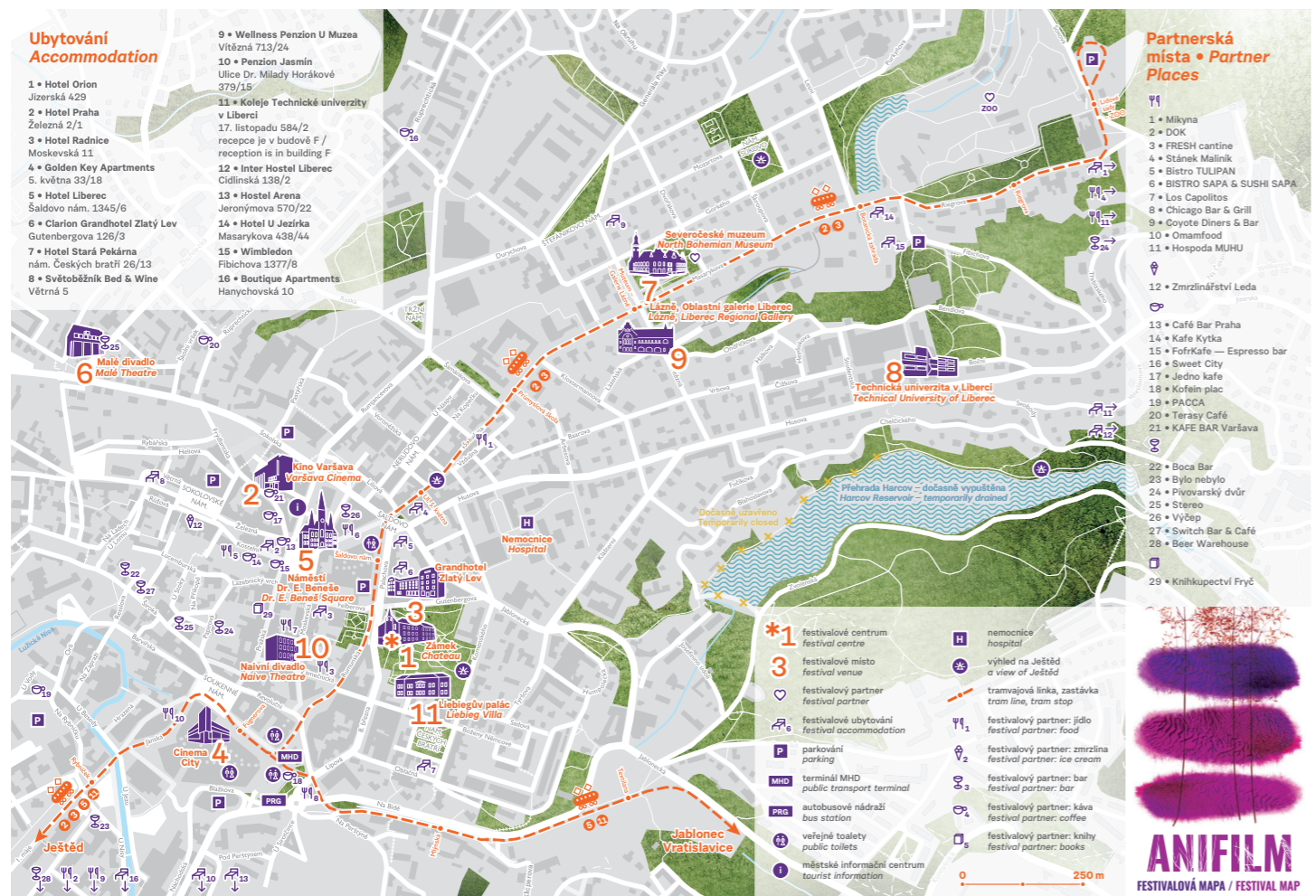
Experimentální film s názvem *Nic víc* je autorskou reinterpretací básně Františka Halase, která je filmově adaptována, nebo spíše transponována v jakousi „skládanku obrazů“, od scén inscenovaných přes scény teritoriálně či rodinně dokumentární až k deníkovým záběrům. Na animovaných pasážích spolupracoval letošní laureát Cenu za celoživotní přínos animovanému filmu Alfons Mensdorff-Pouilly.

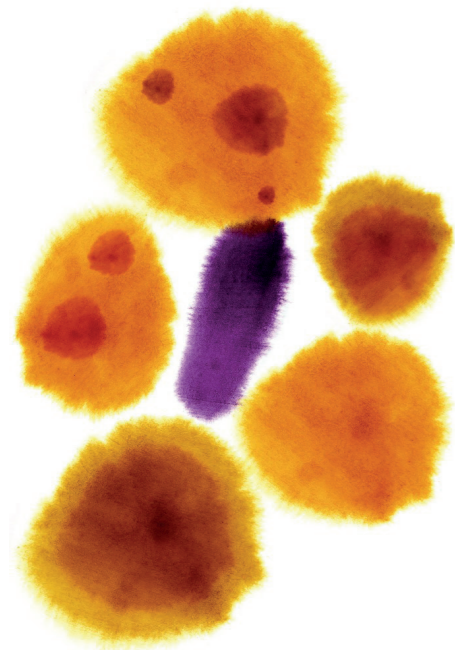
Liberecký rodák v hlavě
18⁰⁰ → TUL – Aula G

Je zvykem Anifilmu uvádět každým rokem animované filmy, které jsou nějakým způsobem spjaté se slavnými libereckými rodáky. Tato sekce se nazývá Born in Liberec a představila už tvorbu Michala Žabky, adaptace Otfrieda Preußlera či filmy, v nichž jste mohli slyšet či vidět Vlastu Buriana. Letos padl výběr na herce Oldřicha Kaisera, který je hlavním hrdinou osobitého kombinovaného filmu *Žralok v hlavě*.

Neo Tokyo
22⁰⁰ → Cinema City 4

V tomto povídkovém sci-fi filmu (známém též pod názvem *Manie-Manie: Meikjú monogatari*, tedy *Příběhy z labyrintu*), dostanou dnes večer diváci příležitost porovnat jedinečné režijní přístupy tří významných osobností japonské animace: Rintaróa, Yoshiakiho Kawajiriho a Katsuhira Otoma.

v kulturním středisku v Klatovech sehnali mladého moderátora Petra Jančaříka, který mi k filmu načetl komentář na magnetofon a pak jsme ten záznam v Praze nahráli s panem Rentzem na zvukovou stopu filmu. To byla pro mě taky nová zkušenost, protože na festivalech se hrály filmy standardně se zvukovou stopou na synchronizovaném magnetofonu s němou promítačkou. Říkalo se tomu dvoupásová metoda a nebyl to úplně dokonalý postup.

Amatérský filmař má vedle svého koníčka i stálé zaměstnání. Kde jste tedy po škole pracoval?

Po škole jsem šel na vojnu, kde bylo dost času a tak jsem udělal film *Pojednání o psech*, který bodoval i na soutěžích. Po skončení jsem měl nabídku jít pracovat na konstrukci letadel, ale nechťelo se mi ve Vodochodech stavět letadla pro Kaddáfího. Tak jsem šel dělat konstruktéra zemědělských strojů, což mě bavilo. Mezitím jsem natočil několik dokumentárních i hraných filmů, přičemž asi nejslavnější je *Statisticky průměrný vodák*, který se už roky promítá na různých akcích. Z animovaných filmů následovala *Deformace* a ta opět byla na průsvitné papíry, barvená křídou a používal jsem znovu ty zdvojené framy.

Deformace měla ale trochu pohnutý osud. Je to film o tom, jak chutná moc. Navíc jsem tam použil jméno Havel, ale hlavní problém byl, že v *Deformaci* je postava důstojníka, která šikanuje kluky na vojně. A jeden z nich je pak povýšen a stoupne mu to do hlavy. To se nelíbilo na Mladé kameře v Uničově, což byl jinak svobodný festival, ale ten konkrétní rok si řekl Svaz mládeže, že na to dohlédne. Půlku filmů ze soutěže vyházeli, ale jejich chyba byla, že do festivalového katalogu uvedli filmy jak přijaté, tak ty vyhozené, mezi kterými byla i moje *Deformace*.

Beseda po projekci s porotou se stala velmi bouřlivou, protože se diskutovalo víc o filmech, co se nepromítaly, než o těch ostatních. Na mé straně stála šéfredaktorka časopisu *Amatérský film* Alena Kučerová nebo novinář Josef Chuchma a z poroty na nás řval doktor Chocholoušek ze Svazu mládeže, že takhle si angažovanou soutěž nepředstavuje. Po skončení soutěže pak přišel a všem oznámil, že se to bude ještě řešit po stranické linii. Odporná povaha.

Kromě *Mladé kamery* byla *Deformace* zakázána ještě někde jinde?

To ani ne. Na mezinárodní soutěž teda film nesměl a na Rychnovské osmičce mi řekla paní Drahomíra Vihanová, že jsem si v něm teda dovolil dost. *Deformace* se pak promítala na Hažkově Lipnici, kde jsem vyhrál první cenu. Dodnes mě mrzí, že jsem tam nebyl, protože to byl ten rok, kdy Jan Rejžek pozval po letech na podium Václava Havla.

Na mezinárodní soutěž se ale dostal váš animovaný film *Únava materiálu*. V čem je tenhle film unikátní?

Měl by být v Guinnessově knize rekordů, protože to je pravděpodobně výrobně nejlevnější film, co byl kdy promítán na mezinárodních festivalech. V bazaru jsem koupil 16mm film Fomapan Dokument, který se pak rozřezával napůl na osmičku, a to dvě cívky za dvě koruny. Snímek se odehrává v noci, tak jsem ho dělal jako negativní film, kreslil jsem černou fixou na pauzák. Ten jsem měl zadarmo, protože jsem ho vybíral v koších našich konstrukčních kanceláří. Část filmu, která se odehrává ráno, jsem dotočil na zbytek inverzního filmu, co jsem doma měl, takže korunová položka. Nabarvil jsem ho barvou na vejce OVO, to stálo asi tři koruny, a dvacku stála u pana Rentze v Praze výroba zvukové stopy na film. Když jsem to počítal, vyšla výroba filmu asi na 36 korun a dolar byl tehdy ještě o devět korun dražší. Za méně než dolar tak vznikl film, co se promítal na festivalech ve Francii, Jugoslávii, Rakousku nebo USA.

Na jaké další festivaly jste kromě zmíněných ještě jezdil?

Dobry byl Amatrik, ani ne po stránce atmosféry, ale byli tam přímo v porotě profesionální animátoři. Pamatuju si třeba Břetislava Pojara nebo Jiřího Brdečku. Potom Mohelnický dostavník, což byla soutěž v rámci country hudebního festivalu, kde jsem vyhrál Grand Prix se svými vodáckými filmy. V Mohelnici byla i soutěž Filmová písnička, kam jezdil Jiří Suchý, který skvěle vyprávěl. Párkrát jsem byl na krajských soutěžích, ale nejčastěji jsem jezdil do toho Rychnova.

I tam jezdili profesionální tvůrci?

Hlavně ti, co nemohli točit. Pan režisér Krejčík byl unešen, co amatéři dokázali. Kromě animovaných filmů tam byly třeba úžasné dokumenty jeskyňářů, jak objevují nové dómy v Moravském krasu, nebo filmy potápěčů. Do porot jezdili třeba pan Tausssig, Pavel Melounek nebo Jan Špáta. Jednou přijel i Jiří Adamec, ale ten se vždycky z besedy po projekci utíkal dívat, co mu zkrátily na Nově v estrádě. Obrovské zkušenosti jsme získali od dramaturga Jana Poše i Josefa Valušáka, což byl střiháč, který detailně rozebíral filmy a z jeho skript o střihu jsem se taky učil. Co si vzpomínám, tak jezdil i režisér Tomáš Tintěra... obecně jezdili hodně režiséři a tvůrci, kteří zrovna z nějakých důvodů nemohli natáčet.

Jakého ocenění z festivalů si vy osobně nejvíc ceníte?

Asi té Hažkovy Lipnice, která probíhala v době, kdy už to jiskřilo. Ale vážím si těch mezinárodních festivalů, kde moje filmy byly součástí české kolekce a třeba ani oceněné nebyly. Což bylo třeba Chicago, Bourgen Bress ve Francii, kde byly i profesionální animované filmy z celého světa, nebo Ebensee v Rakousku, kde jsem i dostal dvakrát nějakou cenu. *Statisticky průměrný vodák* v Mohelnici vyhrál napřed film desetiletí a pak i film dvacetiletí, tak toho si vážím z těch neanimovaných filmů.

Ale nakonec jste své zkušenosti z amatérského filmu využil i jako profesionál.

Po revoluci jsme chtěli jako vodáci na základě knihy Zdeňka Šmída udělat celovečerní hraný film *Proč bychom se netopili*, kde měly být i animované pasáže, které už jsem měl rozkreslené. Zdeněk Šmíd viděl mé vodácké filmy a podepsal mi autorská práva. Zatímco jsem s ním konzultoval scénář, Jarda Samson Lenk se skupinou Hop trop zhudebnili Šmídovy texty a nahráli CD s písničkami, které měly být ve filmu. Ve Státním fondu pro kinematografii jsme ale dotaci nezískali a než jsme sehnali financování, tak už moje autorská práva na zfilmování propadla a Šmíd je prodal televizi. Když jsme se viděli naposled, tak mi říkal zklamane: „Já doufal, že to bude o vodě, a ono to je o tom, kdo s kým spí.“ To bylo jedno z mých velkých zklamání. Založil jsem ale společnost Batic film a natočil řadu dokumentů, například dlouhometrážní film *Strakonice dnes*, ten má asi 75 minut. Dělal jsem hlavně reklamu, zakázkovou tvorbu nebo videoklipy a reportáže pro Strakonickou televizi, kterou jsem spoluzakládal. Kreslím si pro radost dodnes a poslední animací byl trailer k moji knize *Mezi námi piloty*, která vyšla bohužel za covidu, takže se jí zatím prodalo jen něco přes tisíc kusů.

Dnes budeme swapovat!

Foyer libereckého zámku
14⁰⁰ – 17⁰⁰

Swap je výměnný trh, který umožňuje účastníkům získat nové věci a smysluplně se zbavit toho, co už nepotřebují. Náš swap je specifický tím, že je zaměřen na výtvarné potřeby, animační pomůcky a materiály (i loutky), knihy a časopisy o animaci a výtvarném umění, komiksy, plakáty a pohlednice k animovaným filmům, originální DVD s animovanými filmy, festivalové katalogy a brožury, flipbooky, případně merch z filmových festivalů...

Swap probíhá bez poplatků a bez registrace, pro vstup stačí přinést 3 věci na výměnu. Jen prosíme: noste věci v použitelném stavu a v rozumném množství. Odnést si můžete, co se vám bude líbit. Záměr je čistě ekologický, nehledí se na to, zda „hodnota“ vyměňovaných předmětů je či není adekvátní.

Grant Českého obzoru za podpory Nadace PPF vyhlásil výsledky prvního ročníku pitchingu

V rámci programu Mezinárodního festivalu animovaných filmů Anifilm proběhla prezentace deseti projektů prvního ročníku pitchingu Grantu Českého obzoru za podpory Nadace PPF. Celková hodnota poskytovaného grantu je 1 000 000 Kč a je realizován za podpory Nadace PPF, jeho organizátorem je Občanské sdružení pro podporu animovaného filmu, pořadatel Mezinárodního festivalu animovaných filmů Anifilm.

Prezentace producentů a tvůrců deseti krátkometrážních projektů proběhla před publikem a především před pětičlennou odbornou porotou ve složení producentka Pavla Janoušková Kubečková, režisérka Lucie Sunková, členka správní rady Nadace PPF Jana Tomas Sedláčková, producent Petr Oukropec a Filip Pošivač, režisér a autor letošního vizuálu festivalu Anifilm.

Podporu získaly celkem tři projekty. Grant ve výši 450 000 Kč přispěje k dokončení filmu *9 milionů barev* režisérky Báry Anny Stejskalové, finanční posilu ve výši 300 000 Kč obdrží film režiséra Jana Míky *Kill Kokeš Kill* a trojlístek vybraných filmů uzavírá snímek *Machine Mountain* režisérky Terezie

Znááte se? Kamila Dohnalová

Že festival není jen o filmech asi nemusíme zdůrazňovat... Práce tu zkrátka potkává zábavu a naopak. Tou, která drží v lati Zlatého lva festivalu, je velitelka Industry programu, Kamila Dohnalová.

další speciální festivalový obsah jako podcasty, reporty a rozhovory hledej na f-a-t.cz

Proč navštívit industry?

KD Protože jen tak se dozvíte o animovaných filmech a počítačových hrách, které ještě nejsou, ale teprve budou. A budou top a vy o nich budete vědět první.

Proč se v diskusi nebát zeptat?

KD Protože jediná otázka, které budete litovat, je ta, kterou nepoložíte, aneb žádná otázka není blbá a naprosto zcela kompletně všichni přednášející/prezentující těší, když jejich program vzbudí otázky. Dialog je vždycky lepší než monolog.

Proč máš ráda Anifilm?

KD Protože umožňuje publiku vidět vynikající filmy a účastnit se jedinečných masterclasses a v ten samý den vyběhnout na Ještěd či se občerstvit ve Stánku Malinik. A protože na festivalu člověk potká většinu české a mnoho mezinárodní animátorské obce. Naživo a radostném rozpoložení. A to je báječné.

Proč si s tebou dát večer pivo?

KD Protože začátkem května nepívám víno a protože se můžeme domluvit na nějakém pivu pofestivalovém.

Grant Českého obzoru

za podpory Nadace PPF

„Vedle podpory samotného festivalu Anifilm jsme hledali způsob, jak podpořit české tvůrce v jejich autorské tvorbě. Tak vznikl projekt Grantu Českého obzoru za podpory Nadace PPF, který poskytuje finanční prostředky na výrobu české krátkometrážní animované tvorby. Letošní první ročník tohoto grantu potvrdil, že v ČR vzniká řada kvalitních a ambiciózních projektů, pro které může být tato finanční podpora zásadní pro jejich dokončení či kvalitní realizaci.“ dodala k letošnímu ročníku Jana Tomas Sedláčková z Nadace PPF.

9 milionů barev (projekt režisérky Báry Anny Stejskalové)